

Ur livet: ”Den dolda skammen”

Vi har fått vårt barn. Han är så lik mig att det nästan är obehagligt. Han är så liten, vi lägger honom på en huvudkudde att sova och den blir som en madrass under den lilla kroppen. Tillsammans tittar vi på vår lilla son, jag och min man. ”Han är allt”.

Han säger det så självklart. Min man tittar kärleksfullt på vårt barn och jag ler som för att instämna. Jag har varit vaken i tre dygn nu. Två nätter med värkar, en på förlossningen och sex timmar på operation och uppvak. Det gör ont överallt, till och med i armarna och i bröstet värker det. Jag har inte ätit, inte druckit och är så yr att tapeterna dansar när jag rör på huvudet. Min kropp känns så tom, liksom urholkad. Kläderna jag köpt två storlekar för stora för säkerhets skull bara hänger, som på en galge.

”Han är allt”

Jag upprepar orden inombords och väntar. Väntar på känslan, den där översvallande, obeskrivliga som jag nu äntligen ska få uppleva. Som jag väntat på.

Väntar. Ser på min son, på min man, ser i hans ögon att han är där nu; i den där mytomspunna känslan. Jag tycker jättemycket om den lilla bebisen som ligger där. Jag vill vara nära, ta hand om honom och jag tycker att han är jättefin. Jag vet att jag älskar honom. **Men jag känner inte Den Stora Kärleken.** Jag känner mig mest trött och väldigt ensam.

Han vaknar och skriker den natten, vår lilla bebis. Jag vagnar, ammar och väntar på att sympatin ska dyka in. Att den där ömma moderligheten ska storma kroppen och sudda bort all sömnbrist och smärta, ja, alla tankar kring hur jag själv mår. När den inte kommer blir jag så arg. På mig själv. Och så gråter jag och blir ännu argare – här sitter jag och gråter! Inte för att jag tycker synd om min lilla bebis som är ledsen, utan för min egen skull, för att jag inte får sova! Hur egoistisk får man bli?

Han ser på mig, min lilla son. Ser rakt på och igenom och jag skäms så mycket att det gör ont. Han förtjänar empati, trygghet, kravlös kärlek och jag kan inte ge honom något utav det nu. Jag är tom. Jag är inte förmögen och det ger mig panik.

Jag måste sova när han sover. Alla säger det, och jag upprepar det som ett mantra i huvudet. Jag måste sova. Måste, måste, måste slappna av och sova. Men jag kan inte, för jag tror att han ska dö då. Är övertygad om att samma sekund som jag tillåter mig att slappna av så kommer han att tas ifrån mig.

”Nu njuter du väl? Passa på att mysa nu!” Orden sägs till mig menande, i samförstånd och jag förväntas förstå och instämna. Men nej.

Nej, jag tycker inte att det är ”fantastiskt hur man inte blir trött, trots att man vaknar tio gånger per natt” som de säger på BVC. Jag är så trött att jag får ångest om kvällarna, inför vaknatten som kommer. Jag känner inte igen mig i ”hur man somnar om direkt, och orkar hur mycket som helst”. Mitt problem har alltid varit att somna om, och nu består hela nätterna av just det. Nej, jag känner inte igen mig och jag skäms så obeskrivligt för det. Jag måste vara världens mest egoistiska människa.

För mig blir skammen också dubbel. Att jag, som ser mig som så medveten, ändå hamnade här. Jag, som ägnade graviditeten åt att frossa i texter och berättelser om föräldrar som inte kände sig bekväma i föräldrarollen direkt, för vilka kärleken faktiskt växte fram. Som läst hundratals feministiska texter om det förbannade heliga moderskapet och övertygat upprepat det träffande citatet ”Du brukade vara en människa. Nu är du mamma” som svar. Jag, som aldrig skulle hamna i den där mamma-skuldfällan, hamnade ändå just här, bråddjupt. Med skam över precis allt det jag känner – ja, över allt jag är.

Skammen över att inte lyckas älska sitt barn som det förtjänar att bli älskat, villkorslöst från allra första stund, är så stark att jag darrar, också nu när jag skriver det här.

Jag måste vara världens mest egoistiska människa. Var jag kanske inte redo att skaffa barn?

En morgon går vi upp ensamma, jag och min lilla son. Han ligger i gymmet och viftar, försöker fästa blicken på sina knubbiga små händer. Jag tittar på honom. Han tittar tillbaka. Och det händer något. Det får plats en känsla. Jag känner hur något stort, obeskrivligt, enormt, närmar sig. Jag får en glimt av något, ett smakprov.

Och jag vet att det är Den. Kärleken. Jag tar en bild av honom då, och lägger den som bakgrundsbild på telefonen. Den ska jag titta på sedan, under många nätter. Påminnelsen om att känslan finns, och att jag kan känna den. Att jag kan vara en mamma.

Jag börjar umgås med andra föräldrar och bilden av moderskap och att bli förälder får med tiden fler nyanser. Det är inte alla som blir blyxtförälskade i sitt lilla barn, faktiskt långt ifrån. Alla är olika.

Gemensam verkar dock skulden vara. Skulden över allt man borde känna, vilja och kunna. Ibland så stor att den blockerar allt och gör att ingen annan känsla får en chans att komma fram.

Så var det för mig.

Vår lilla son håller på att få sin första tand, och sover därför oroligt. Han har äntligen somnat om nu. Det är sent och vi är trötta, min man och jag. Vi tittar på honom, vårt barn, där han ligger i spjålsängen och snarkar ljudligt med rosiga kinder.

Han är allt.

Orden dyker upp i mitt huvud och äntligen förstår jag vad min man menade, vad han kände där på BB. För nu, sedan ett tag tillbaka, känner jag det också.

Tidigare publicerad i [Maries blogg](#).